

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 170/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., bytom Č., zastúpeného advokátom JUDr. B. M., Č., ktorou namietal porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Cdo 124/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním zo 4. septembra 2003 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. septembra 2003, označeným ako „Ústavná sťažnosť“ P. K., bytom Č. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. B. M., Čadca, namieta porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 3 Cdo 124/02.

Z podania vyplýva, že sťažovateľovi ako žalobcovi na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu v Čadci (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 44/01 bola žalovaným vo veci ochrany osobnosti uhradená suma 15 000 Sk ako náhrada nemajetkovej ujmy. Na základe dovolania žalovaného najvyšší súd rozsudkom z 21. augusta 1997 zrušil právoplatný rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci najvyšším súdom bola nakoniec vec skončená rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 19. septembra 2000, ktorý rozhodol v neprospech sťažovateľa. Protistrana potom 12. januára 2001 podala proti sťažovateľovi žalobu o vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 15 000 Sk, pričom rozsudkom okresného súdu sp. zn. 13 C 44/01 z 12. júla 2001 bol sťažovateľ zaviazaný vrátiť 15 000 Sk, keďže okresný súd nevyhovel námietke sťažovateľa o premlčaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 3134/01 z 3. mája 2002 bol rozsudok okresného súdu zmenený a žaloba smerujúca proti sťažovateľovi bola zamietnutá, lebo podľa právneho názoru krajského súdu sťažovateľ dôvodne namietol premlčanie nároku. Na základe dovolania protistrany rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 124/02 z 30. apríla 2003, ktorý sa stal právoplatným 8. júla 2003, bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 9 Co 3134/01 z 3. mája 2002 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie s tým právnym názorom, že uplatnený nárok premlčaný nie je. Ako to vyplýva z dodatku sťažnosti z 5. septembra 2003 doručeného ústavnému súdu 8. septembra 2003 krajský súd už v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu rozsudkom sp. zn. 9 Co 55/03 z 5. septembra 2003 rozsudok okresného súdu potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práv vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy tým, že najvyšší súd nesprávne posúdil otázku započatia behu premlčacej lehoty pre vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade. Hoci podľa právneho názoru sťažovateľa, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd a ktorý sa opieral o skorší judikát, premlčacia lehota začala plynúť vo chvíli, keď zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bol anulovaný prvý právoplatný rozsudok, nadobudol právoplatnosť, zatiaľ podľa

právneho názoru najvyššieho súdu začala premlčacia lehota plynúť až vo chvíli, keď bola právna vec po zrušujúcom rozsudku najvyššieho súdu právoplatne skončená s opačným výsledkom ako prv. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje síce v texte sťažnosti aj na ustanovenie čl. 46 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, avšak v požadovanom znení nálezu sa domáha iba vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Jadrom sťažnosti je tvrdenie, že rozhodnutie najvyššieho súdu nekorešponduje s právnym názorom sťažovateľa a že preto vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. To znamená, že k porušeniu práva sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde došlo tým, že výsledok konania nezodpovedá sťažovateľovmu právnemu názoru.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že z ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy nevyplýva právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkou účastníka konania. Neúspech v spore nie je porušením tohto základného práva (*mutatis mutandis* I. ÚS 160/03).

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 3 ústavy, ústavný súd uvádza, že tento článok nie je v priamej súvislosti so skutočnosťami sťažovateľom uvádzanými v sťažnosti a z tohto dôvodu je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2003